

ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΑ

Τάσος Συμεωνίδης
(RIEAS Ακαδημαϊκός Σύμβουλος)

Copyright: Research Institute for European and American Studies (www.rieas.gr)

Publication date: 7 April 2017

Note: The article reflects the opinion of the author and not necessarily the views of the Research Institute for European and American Studies (RIEAS).

Ένα από τα κύρια πολιτικά ρεύματα (αν όχι το κυριότερο) που κυριάρχησαν μετά την κατάρρευση της χούντας, και την επιστροφή της «δημοκρατίας» στην Ελλάδα, ήταν η βάπτιση μιας αναστημένης αριστεράς στην κολυμβήθρα του Σιλβάμ και η απόδοσις της στην ελληνική κοινωνία με την μορφή παρθένου περιβεβλημένης με το πέπλο της Αλήθειας, της Ειρήνης, και της σωτηρίας ψυχών δικαίων και αδίκων.

Το πώς και γιατί επιτεύχθηκε αυτή η ανάστασις εκ νεκρών της «λαϊκής σοσιαλιστικής επανάστασης» είναι ακόμα και σήμερα αντικείμενο που οι ιστορικοί ανασκαλεύουν εκτοξεύοντας συγχρόνως συνήθως άσφαιρες, ή ιδεολογικά χρωματισμένες, «εξηγήσεις» προς πάσα κατεύθυνση για τις αμοιβαίες ευθύνες των κατοχικών εμφύλιων αγριοτήτων και την μετέπειτα καταστροφική τραγωδία του 1946-49.

Εκείνο όμως που είναι απολύτως βέβαιο είναι το ό,τι η αριστερά (με την αμέριστη συμπαράσταση ‘συντηρητικών’ δυνάμεων που έτρεξαν να μιμηθούν μετά το 1974 τις τακτικές ‘βάσης’ που αυτή δίδαξε) πέτυχε *την ουσιαστική της αθώωση για όλα της τα αμαρτήματα*. Έτσι εδραίωσε και την θέση της ως άμωμης προστάτριας μιας «δημοκρατίας» της οποίας το περιεχόμενο και οι πρακτικές της εφαρμογές μετά τον Ιούλιο 1974 αφήνουν σοβαρότατες αμφιβολίας για την «λογική» του μεταπολιτευτικού εγχειρήματος (που πλαισιώθηκε από την συγχωρητική αναβάπτιση του ΚΚΕ, την αποδοχή κόκκινων καπετάνιων ως

περίπου Κιγκινάτων της πολιτικής, την αναγνώριση της ‘εθνικής αντίστασης’, την απλόχερη παροχή συντάξεων και ωφελημάτων σε ‘αντιστασιακούς’ με αφαίμαξη πόρων και με μόνο προσωπική δήλωση ‘μαχιμότητας’ στη διάρκεια της Κατοχής, κ.λπ.).

Σήμερα, με την Ελλάδα ρημαγμένη από την «εν ειρήνη» κατοχή των «θεσμών» και την επιμονή της «ντόπιας ολιγαρχίας» να συντηρεί όνειρα-φούσκες περί συμμετοχής μας στον «σκληρό πυρήνα της Ευρώπης», λίγα έχουν αλλάξει· τα φαντάσματα του σκοτεινού παρελθόντος αναδύονται κατά βούληση και «είναι πάντα εδώ, ενωμένα δυνατά».

Έσπευσε π.χ. η κυβέρνηση προ ημερών να κάνει πανηγυρικά εγκαίνια «μουσείου Μπελογιάννη» και να σκορπίσει ως φέιγ βολάν και να διαφημίσει τα αιώνια διδάγματα της σταλινικής επανάστασης ως θεμέλια της σημερινής «ευρωπαϊκής» δημοκρατίας -- εκείνης της «δημοκρατίας» δηλαδή που κατέρρευσε σαν χάρτινος πύργος το 1990-91 εξ αιτίας των εκ [γενετής βαριών νοσημάτων](#) του μαρξιστικού λενινισμού με ολίγον πρόσθετον Στάλιν για το «δέσιμο» της συνταγής.

Συντάχθηκαν, λοιπόν, για μια ακόμη φορά κάθε καρδιάς ελληνικές «δημοκρατικές δυνάμεις» γύρω απ’ το μουσείο για να γιορτάσουν την μνήμη ενός πλείριου μαχητή της δημοκρατίας που είχε υποσχεθεί στον εαυτό του και στο «κόμμα» να δώσει την μάχη υπέρ πάντων για να πετύχει την είσοδο της Ελλάδας στο Σιδηρούν Παραπέτασμα. Εντύπωση μάλιστα έκανε και η [παρουσία](#) δεσπότη στην πρώτη σειρά των καθισμάτων, μεταξύ των ικανού εκτοπίσματος και ερυθρών γαρυφάλλων κρατούντων σημερινών μας «μπροστάρηδων», την ώρα της ευλαβικής αυτής «δημοκρατικής» σύναξης.

Ήταν εκεί υποθέτω ο άγιος πατήρ για να απολαύσει κι αυτός, ως εκπρόσωπος της Εκκλησίας, τα συγκινητικά λογύδρια (περιλαμβανομένου και αυτού του κ. πρωθυπουργού) περί «μαχητών της λευτεριάς» και της «δημοκρατίας», που, δοθείσης της ευκαιρίας, δεν δίσταζε να εξοντώνει με αποκρουστικό και βασανιστικό τρόπο παπάδες για την υποθετική τους ενοχή τους σε προσπάθειες αντίστασης κατά της φυσικής τάσης του «λαού» για την επικράτηση της κόκκινης επανάστασης και του συνακόλουθου πλήρους «λαϊκό-δημοκρατικού» οπλισμού της: Cheka, OGPU, GPU, NKVD, εκκαθαρίσεις «προδοτών», δίκες της Μόσχας,

σφαγή «αντιφρονούντων» σε υπό κατάληψη χώρες (π.χ. [δάσος του Κατίν](#)), εξορίες, εκτοπίσεις, κολχόζ, κ.λπ.

Τους με δυσκολία συγκρατούμενους παιάνες της κυβέρνησης, και των σημερινών κηδεμόνων της «δημοκρατικής» παράδοσης, στην οποία ανήκε ο ήρωας ασυρματιστής Μπελογιάννης, ήλθε να διαταράξει όμως ο συγκατηγορούμενος του εκτελεσθέντος, Τάκης Λαζαρίδης, που απέφυγε το εκτελεστικό απόσπασμα το 1952 λόγω νεαρού ηλικίας.

Σε μια [σύντομη επιστολή](#), ο κ. Λαζαρίδης μας υπενθύμισε ακριβώς αυτά που η μεταπολιτευτική αριστερά έχει κουκουλώσει, φτιασιδώσει, και αποθέσει ευλαβικά στο δικό της «υπερβατικό» εικονικό μουσείο μνήμης. Και η ειλικρίνεια της επιστολής ξανάφερε στην μνήμη μας μερικά από τα τελευταία λόγια του Λεωνίδα Κύρκου (1924-2011) που αναπολώντας την δικιά του «επαναστατική» θητεία, [είπε](#): *«Με πιάνει τρόμος άμα σκεφτώ ότι π.χ. αν νικούσε τότε η επανάστασή μας θα είχαμε πρωθυπουργό τον Μάρκο, έναν γελοίο άνθρωπο -τον είδα από κοντά και κατάλαβα τι γελοίος άνθρωπος ήταν- θα είχαμε υπουργό Οικονομικών τον Μπαρτζώτα, θα είχαμε υπουργό της Παιδείας π.χ. τον Στρίγγο, θα είχαμε υπουργό των Εσωτερικών τον άλλον, τον ανεκδιήγητο άνθρωπο που ήρθε από την Κρήτη, τον Βλαντά, ο οποίος ήταν για την εποχή εκείνη ένας ήρωας για τη νεολαία, γραμματέας της νεολαίας κ.τ.λ. Άνθρωποι γελοίιοι, χωρίς καμιά παιδεία για να παίζουν έναν ουσιαστικό ρόλο, σαν αυτόν που φιλοδοξούσαν να παίζουν. Κι όμως εκείνη την εποχή, σας επαναλαμβάνω, τους έβλεπα τους ανθρώπους αυτούς σαν γίγαντες.»*

Οι νεώτεροι, είναι βέβαιο, δεν έχουν ιδέα για ποιούς μιλούμε, εκτός ίσως της περίπτωσης συμμετοχής τους σε «μετωπικές οργανώσεις» των «δημοκρατικών δυνάμεων» που, όμως, κι αυτές έχουν ατονήσει και φυλλορροούν λόγω των καιρών και της πλήρους κατάρρευσης της σοβιετίας και των παραφυάδων της. Και εδώ «βάζουμε» το ερώτημα: Ποιός από τις «δημοκρατικές δυνάμεις» θέλει σήμερα μια άτεγκτη ιστορική εξέταση, π.χ., των εκκαθαριστικών κατορθωμάτων της ΟΠΛΑ (Οργάνωσης Προστασίας Λαϊκών Αγωνιστών); Του πώς τα διαβόητα «λαϊκά δικαστήρια» στην ύπαιθρο, με «δικαστές» μαχαιροβγάλτες, υπόπτους, και κάθε καρυδιάς καρύδι, άντρες και γυναίκες, «δίκαιζαν» και καταδίκαιζαν σε θάνατο αθώους; Του πώς μια κατηγορία από «λαϊκό αγωνιστή» κατά οιοδήποτε για

«μοναρχοφασιστικό πρακτόρεμα» ήταν θανατική καταδίκη με φρικιαστική εκτέλεση; Και για το πώς οι «δημοκράτες» των ορέων δεν δίσταζαν να τουφεκίζουν φτωχές επειδή, μεσ' στην πείνα της Κατοχής, έκαναν μπουγάδες των γερμανών για μια σάπια πατάτα; Ο συνήθης «αντίλογος» των «δημοκρατών» περιστρέφεται **μόνον** περί των εξ ίσου αποτρόπαιων εγκλημάτων των «μοναρχοφασιστών» που κι αυτοί λειτουργούσαν, σε ίσο μέτρο, στο πνεύμα της εποχής. *Και ο «αντίλογος» αυτός δεν αρκεί και δεν πείθει.* Ο αναμάρτητος πρώτος τον λίθον βαλέτω

Κάποτε, περπατώντας στις ανταρτοκρατούμενες «επαναστατικές» γειτονιές των σύγχρονων Τσε Γκεβάρα «μαχητών πόλης» γύρω από το άμοιρο Πολυτεχνείο, είδα απόφθεγμα «τέχνης τοίχου» (κοινώς μουτζούρας με σπρέϊ) που μας υπενθύμιζε ότι «της Ελλάδας το παρόν είναι όλο παρελθόν».

Άγνωστες οι φιλοσοφικές ανησυχίες του επίσης αγνώστου εκείνου αναρχικού «καλλιτέχνη», απογόνου του Διογένη του Κυνικού, πλην όμως το απόφθεγμα ήταν και είναι εύστοχο. Της Ελλάδας το παρόν είναι εξαρτημένο εξ ολοκλήρου από τις χειρότερες και βδελυρότερες μνήμες του παρελθόντος που, δυστυχώς, **οι «υπεύθυνες και συντεταγμένες» πολιτικές μας δυνάμεις** -- με ελάχιστες εξαιρέσεις -- διατηρούν ζωντανές και τις καλλιεργούν ως οχήματα μετάδοσης μιας «αλήθειας» κολοβής, υποβολιμαίας, αγράμματης, παραπλανητικής, ανέντιμης, και πολιτικά ολισθηρής. Και οι πανηγυρισμοί για το «μουσείο», με υπόκρουση την αντιπαραθετική σκληρή ειλικρίνεια της επιστολής Λαζαρίδη, περιγράφουν ακριβώς αυτό το συνεχιζόμενο πολιτικό, ιδεολογικό, εκπαιδευτικό, και κοινωνικό αδιέξοδο που αντιμετωπίζει η χώρα.

Μια χώρα που επιλέγει τους «ήρωες της λευτεριάς» όπως κάνει η σημερινή Ελλάδα των μουσείων, των «αντιστασιακών», των γαρυφάλλων, και λοιπών «ηρώων» με ολίγον προστιθέμενον σφαγιαστή κατά περίπτωση, αγνοώντας επιδεικτικά όσους έπεσαν **πραγματικά** υπέρ πατρίδος, όπως και τα **εκατοντάδες χιλιάδες** των άδικα δολοφονημένων θυμάτων της «λαϊκής επανάστασης», εξαλείφει τις ελπίδες και του παρόντος αλλά και διαγράφει τις πιθανές εκείνες του μέλλοντος.

